

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) și R.A. „Monitorul Oficial” ([www.monitoruloficial.ro](http://www.monitoruloficial.ro)). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) and R.A. „Monitorul Oficial” ([www.monitoruloficial.ro](http://www.monitoruloficial.ro)). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

**Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI**  
**Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 700 din 16 august 2006**

**HOTĂRÂREA**  
**din 23 iunie 2005, definitivă la 12 octombrie 2005, în Cauza Ghibuși împotriva României**  
**(Cererea nr. 7.893/2002)**

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în art. 44 alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Ghibuși împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, doamnele M. Tsatsa-Nikolovska, R. Jaeger, domnul E. Myjer, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 2 iunie 2005,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

### **PROCEDURA**

1. La originea cauzei se află cererea nr. 7.893/2002, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Stela Ghibuși (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 24 ianuarie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul B. Aurescu, apoi de doamna R. Rizoiu, care l-a înlocuit în funcție.

3. La 24 octombrie 2003, Curtea (Secția a II-a) a hotărât să comunice Guvernului plângerea întemeiată pe art. 6 alin. 1 din Convenție cu privire la accesul la justiție, având în vedere neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantei.

Prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. 3, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

4. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat structura secțiilor (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cerere a fost repartizată Secției a III-a astfel reorganizate (art. 52 alin. 1).

## **ÎN FAPT**

### **I. Circumstanțele cauzei**

5. Reclamanta s-a născut în anul 1953 și are domiciliul în localitatea Livezile (România).

6. Reclamanta a lucrat ca asistenta medicală la spitalul din orașul Deta, în serviciul doctorului S.D. La data de 1 octombrie 1999, în urma reorganizării și privatizării sistemului medical românesc, reclamanta este transferată, în baza dispozițiilor Legii asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, în serviciul individual al doctorului S.D. care, în conformitate cu legea română aplicabilă, avea obligația să semneze cu ea un contract de muncă. Deși părțile nu au negociat și nu au fixat salariul reclamantei, nici nu au semnat un nou contract, reclamanta a continuat să lucreze în serviciul lui S.D. în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1999. Apoi ea a depus la spitalul din Deta cererea de acordare a concediului anual.

7. La data de 5 ianuarie 2000, în timp ce își efectua concediul, reclamanta a fost convocată de către S.D. care a informat-o oral că este concediată, fără să-i fie prezentată vreo hotărâre scrisă.

#### **1. Acțiune în justiție în vederea reintegrării reclamantei în funcție**

8. La data de 10 ianuarie 2000, reclamanta a formulat o cerere de chemare în judecată, adresată Tribunalului Timiș împotriva spitalului din Deta și împotriva lui S.D., pentru a obține reintegrarea în funcție și plata indemnizației de concediu anual, precum și a salariului, începând de la 1 octombrie 1999 până la reintegrarea efectivă.

9. Prin Hotărârea definitivă din 11 mai 2001, instanța a obligat spitalul din Deta să-i plătească reclamantei indemnizația de concediu. Instanța a respins cererea de plată a salariului până la reintegrarea efectivă, pe motiv că reclamanta nu lucrase efectiv pentru S.D. și că, deși între părți existase un contract de muncă, acesta nu fusese confirmat în scris, întrucât părțile nu negociaseră și nu fixaseră salariul. Apoi, reținând că reclamanta lucrase efectiv pentru S.D. în lunile octombrie și noiembrie 1999, chiar în lipsa contractului de muncă scris, instanța constată că părțile fuseseră de acord să încheie un contract de muncă și îl obliga pe S.D. să semneze un atare contract cu reclamanta, în baza dispozițiilor Legii nr. 145/1997, citată anterior.

În anul 2000, reprezentantul spitalului din Deta a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Deta cu o plângere penală împotriva reclamantei, pentru furt și distrugere de înscrisuri oficiale.

La data de 3 noiembrie 2000, Parchetul dispune clasarea cauzei, pe motiv că faptele reproșate nu fuseseră comise de reclamantă.

**2.** Demersuri efectuate de executorul judecătoresc în vederea executării hotărârii definitive din 11 mai 2001

**10.** Reclamanta a arătat faptul că, între 27 septembrie 2001 și 2 noiembrie 2001, mai multe cereri formulate de ea sau de executorul judecătoresc adresate lui S.D., în vederea semnării unui nou contract de muncă, au rămas fără rezultat.

**11.** La data de 2 noiembrie 2001 reclamanta a primit indemnizația de concediu dispusă prin Hotărârea din 11 mai 2001.

**12.** La data de 2 noiembrie 2001 executorul a constatat într-un proces-verbal refuzul lui S.D. de a semna contractul de muncă, pe motiv că, fiind angajator privat, nu i se putea impune obligația de a semna un contract.

**13.** După acest proces-verbal, executorul judecătoresc nu a mai făcut alte demersuri în vederea executării deciziei.

**3.** Plângerile penale pentru neexecutarea Deciziei din 11 mai 2001

**14.** La data de 25 octombrie 2001, reclamanta a formulat o plângere penală prin care solicită Parchetului de pe lângă Judecătoria Deta condamnarea penală a lui S.D. și a funcționarilor spitalului din Deta pentru refuzul de a executa o hotărâre judecătorească definitivă.

**15.** Procurorul a retrimis plângerea Direcției Județene de Sănătate Publică Timiș care, prin Adresa din 26 noiembrie 2001, a informat-o pe reclamantă că nu avea competența să dea curs unei atare cereri și o sfătuiește să-i ceară direct lui S.D. executarea Hotărârii din 11 mai 2001.

**16.** La data de 5 noiembrie 2001, reclamanta a formulat o nouă plângere penală împotriva lui S.D. pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești și a solicitat condamnarea sa penală, precum și despăgubiri pentru repararea prejudiciului moral. Prin Rezoluția din 19 aprilie 2002, Parchetul de pe lângă Judecătoria Deta a dispus neînceperea urmăririi penale față de S.D., pe motiv că elementele constitutive ale infracțiunii nu erau întrunite în speță. La 17 mai 2002, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Deta confirmă rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 19 aprilie 2002.

**17.** La data de 18 noiembrie 2002, în temeiul plângerii penale a reclamantei din 5 noiembrie 2001, procurorul a sesizat Judecătoria Deta cu o plângere penală nerespectarea unei hotărâri judecătorești dispunând reintegrarea unui salariat în funcție, infracțiune pedepsită de art. 84 din Legea nr. 168/1999. Prin Sentința din 25 martie 2003, Judecătoria Deta îl condamnă pe S.D. la plata a 6.000.000 lei cu titlu de amendă penală, 25.000.000 lei cu titlu de daune-interese și 1.000.000 lei, cheltuieli de judecată. Sentința a rămas definitivă, după

recursul lui S.D. și al Parchetului, la data de 10 noiembrie 2003, după ce a fost confirmată prin decizia Curții de Apel Timișoara.

**18.** Din documentele prezentate de reclamantă rezultă ca Decizia din 11 mai 2001 rămâne încă neexecutată, cu privire la reintegrarea în funcție.

## **II. Dreptul intern pertinent**

**19.** Reglementarea internă pertinentă [respectiv extrasele din Codul civil, Codul de procedură civilă și Codul muncii (fostul și noul) și din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești] este descrisă în Decizia Cauzei *Roman și Hogeia împotriva României* (nr. 62.959/2000, 31 august 2004).

## **ÎN DREPT**

### **I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție**

**20.** Reclamanta susține că neexecutarea Hotărârii din 11 mai 2001 dispunând reintegrarea ei în funcție încalcă dreptul de acces la justiție, astfel cum este garantat în art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil...”

#### **A. Asupra admisibilității**

**21.** În primul rând, Guvernul amintește că, în speță, executarea obligației de reintegrare necesită intervenția personală a debitorului și precizează că nu există mijloace de executare silită în natură a unei atare obligații. Reclamanta ar fi trebuit să folosească mijloace indirecte pentru a-l constrânge pe debitor să-și execute obligația. Astfel, ar fi trebuit să ceară condamnarea angajatorului la plata despăgubirii prevăzute în art. 136 alin. (1) din Codul muncii.

**22.** Guvernul consideră că este vorba despre un remediu adecvat, accesibil, eficient și suficient, în conformitate cu jurisprudența organelor Convenției [*Cauza G. împotriva Belgiei*, nr. 12.604/1986, Decizia Comisiei din 10 iulie 1991, Decizii și rapoarte (DR) 70, p. 125]. El citează, de asemenea, o decizie a Curții de apel Craiova, din 24 septembrie 1997, care confirmă posibilitatea pentru orice concediat să beneficieze de despăgubiri, fie formulând o acțiune în anularea deciziei de concediere, fie introducând o acțiune separată în acest scop. În plus, Guvernul afirmă că plata unei astfel de despăgubiri reprezintă efectiv o adevărată executare de către angajator a obligației de reintegrare, în măsura în care, pentru un angajat, salariul este miza contractului de muncă.

**23.** În sfârșit, Guvernul consideră ca reclamanta dispunea de alte remedii interne care corespundeau criteriilor art. 35 din Convenție, astfel cum sunt interpretate de Curte (*Cauza Stogmuller împotriva Austriei*, Hotărârea din 10 noiembrie 1969, seria A nr. 9, p. 42, paragraful 11, și *Cauza De Wilde, Ooms și Versyp contra Belgiei*, Hotărârea din 18 iunie

1971, seria A nr. 12, p. 34, paragraful 62). Guvernul menționează acțiunea penală împotriva angajatorului și acțiunea în obligarea debitorului la plata amenzii civile.

**24.** În replică, reclamanta contestă eficiența remediilor interne indicate de Guvern și afirmă că tocmai cadrul juridic pus la dispoziție pentru executarea hotărârii definitive dispunând reintegrarea sa nu era nici suficient și nici adecvat.

**25.** Curtea amintește ca, în temeiul art. 35 alin. 1 din Convenție, ea nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de atac interne. Orice reclamant trebuie să fi acordat instanțelor interne ocazia să evite sau să remedieze pretensele încălcări, ceea ce reprezintă finalitatea acestei dispoziții [vezi, de exemplu, Cauza *Cardot împotriva Franței*, Hotărârea din 19 martie 1991, seria A nr. 200, p. 19, paragraful 36, și Cauza *Moreira Barbosa împotriva Portugaliei* (decizie), nr. 65.681/2001, 29 aprilie 2004].

**26.** Cu toate acestea, prevederile art. 35 alin. 1 din Convenție nu impun decât epuizarea recursurilor referitoare la pretensele încălcări și care sunt, în același timp, disponibile și adecvate. Acestea trebuie să prezinte un grad de certitudine suficient nu numai în teorie, ci și în practică, fără de care eficiența și efectivitatea nu sunt respectate; statul pârât este cel care trebuie să demonstreze ca aceste exigențe sunt reunite (vezi, printre multe altele, hotărârile în Cauza *Vernillo împotriva Franței*, din 20 februarie 1991, seria A nr. 198, paragraful 27, și în Cauza *Dalia împotriva Franței*, din 19 februarie 1998, Culegere de hotărâri și decizii 1998-I, paragraful 38, și decizia în Cauza *Moreira Barbosa*, citată anterior).

**27.** De la bun început, Curtea amintește că obligația neexecutată în cauză este cea de a o reintegra pe reclamanta în funcție. Curtea constată că toate căile de atac sugerate de Guvern sunt mijloace indirecte de executare a hotărârii definitive, așadar nu sunt de natură să remedieze în mod direct pretinsa încălcare.

**28.** Presupunând că, având în vedere caracterul special al obligației de executat în cauza, care necesita intervenția personală a debitorului, mijloacele de constrângere a debitorului s-ar fi dovedit, în principiu, căi de atac efective și accesibile în sensul art. 35 alin. 1 din Convenție, Curtea constată că, în cauză, reclamanta a uzat deja de două dintre aceste mijloace indirecte și niciunul dintre ele nu a condus la executarea hotărârii definitive. Or, în conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant trebuie să fi folosit, în mod normal, acțiuni interne cu adevărat eficiente și suficiente. Când s-a folosit o cale de atac, nu se cere folosirea unei alte căi, al cărei scop este practic același (Cauza *Moreira Barbosa*, citată anterior).

**29.** În speță, instanțele, statuând pe fondul cauzei, au respins definitiv cererea reclamantei de a i se plăti salariile datorate până la reintegrare. Reclamanta a mandatat un executor judecătoresc să obțină executarea Hotărârii din 11 mai 2001. În plus, deși S.D. a fost condamnat la plata unei amenzi penale și a daunelor, el a refuzat în continuare să o reintegreze pe reclamantă în funcție.

**30.** Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea consideră că ar fi excesiv să i se ceară reclamantei să introducă din nou acțiunile indicate de Guvern, din moment ce a folosit

deja mijloacele care sunt căi de atac considerate de Guvern adecvate și suficiente și care au scopuri similare, respectiv constrângerea debitorului să-și execute obligația.

**31.** În consecință, excepția invocată de Guvern va fi respinsă.

**32.** În plus, Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. În aceste condiții, Curtea o declară admisibilă.

## **B. Asupra fondului**

**33.** Guvernul susține că, deși executarea unei hotărâri trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (*Cauza Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, paragraful 41), există circumstanțe care justifică eșecul executării în natură a unei obligații impuse printr-o hotărâre judecătorească definitivă, fără ca neexecutarea să constituie o încălcare a acestui articol. În opinia sa, procesul civil fiind guvernat de principiul disponibilității, statul nu este obligat să execute *ex officio* toate hotărârile judecătorești. Contrar obligațiilor pozitive care rezultă din art. 8 din Convenție, singura obligație care îi revine statului în temeiul art. 6 este cea de a crea și de a pune la dispoziția creditorului un sistem judiciar apt să-l ajute în executarea creanței.

**34.** Dat fiind caracterul particular al obligației debitorului, care necesită intervenția sa personală, Guvernul consideră că îi revine tocmai creditorului obligația de a utiliza mijloacele judiciare puse la dispoziția sa, iar autoritățile statului trebuie să aibă un comportament diligent, luând toate măsurile care i se pot cere în mod rezonabil. Or, în cauză, reclamanta nu a folosit toate mijloacele puse la dispoziție prin sistemul judiciar român în vederea executării hotărârii interne definitive dispunând reintegrarea ei.

**35.** Guvernul susține că statul trebuie să asigure un just echilibru între cele două interese incidente în cazuri ca cel în speță: cel al debitorului de a-și proteja drepturile și libertățile fundamentale și cel al creditorului de a executa obligația în natură. Dacă toate mijloacele puse la dispoziția creditorului, deși utilizate în mod diligent, eșuează, soluția este executarea prin echivalent.

Guvernul amintește, în sfârșit, că angajatorul privat nu poate fi obligat să angajeze o persoană și să colaboreze cu ea dacă nu vrea.

**36.** Reclamanta contestă teza Guvernului.

**37.** Curtea amintește că executarea unei sentințe sau a unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție. Dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți [*Cauza Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22.774/1993, paragraful 63, CEDO 1999-V].

38. În prezenta cauză, deși reclamanta a obținut, la data de 11 mai 2001, o decizie internă definitivă dispunând ca S.D. să o reintegreze în funcție și a făcut, ulterior, demersuri în vederea executării, decizia rămâne în continuare neexecutată.

39. Cu toate acestea, dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să execute orice hotărâre cu caracter civil, oricare ar fi aceasta și oricare ar fi circumstanțele (Cauza *Sanglier împotriva Franței*, nr. 50.342/1999, paragraful 39, 27 mai 2003). În orice caz, atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și omit să o facă, aceasta omisiune angajează responsabilitatea statului pe tărâmul art. 6 alin. 1 din Convenție (Cauza *Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, p. 55, paragraful 44).

40. În consecință, Curtea amintește că nu este abilitată să examineze dacă ordinea juridică internă a statului este capabilă să garanteze executarea hotărârilor pronunțate de instanțe. Într-adevăr, fiecare stat contractant trebuie să se doteze cu arsenalul juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin. Sarcina Curții constă numai în a examina dacă în cauza măsurile adoptate de autoritățile române au fost adecvate și suficiente (Cauza *Ruianu împotriva României*, nr. 34.647/1997, paragraful 66, 17 iunie 2003).

41. Curtea observă că, în speță, obligația reintegrării necesita intervenția personală a debitorului, care era un particular. Statul, în calitate de depozitar al forței publice, era chemat să manifeste un comportament diligent și să-l asiste pe creditor în executarea hotărârii care îi era favorabilă.

42. În ciuda tuturor eforturilor depuse de reclamantă, debitorul s-a opus în mod constant executării.

43. Curtea constată că reclamanta a inițiat suficiente acte de executare și a depus eforturile necesare pentru a obține executarea hotărârii judecătorești definitive. Trebuie analizat dacă autoritățile sesizate au avut un comportament activ, luând toate măsurile care i se puteau cere în mod rezonabil.

44. Curtea notează că reclamanta a mandatat un executor judecătoresc pentru a asigura executarea deciziei judecătorești definitive. La data de 2 noiembrie 2001, executorul s-a mulțumit să întocmească un proces-verbal de constatare a refuzului lui S.D. de a se conforma hotărârii judecătorești definitive care îl obligase la semnarea contractului de muncă. După acest proces-verbal, executorul judecătoresc nu a mai făcut niciun demers în vederea executării Hotărârii din 11 mai 2001.

45. Curtea observă, de asemenea, că prima plângere penală a reclamantei, adresată Parchetului de pe lângă Judecătoria Deta, a fost trimisă Direcției Județene de Sănătate Publică Timiș, care s-a dovedit a fi incompetentă pentru a da curs unei astfel de cereri. A doua plângere penală a reclamantei s-a soluționat, într-o primă etapă, prin neînceperea urmăririi penale împotriva lui S.D. și numai ulterior, după un an de la introducerea plângerii, Parchetul l-a trimis pe S.D. în judecată în fața instanței.

46. În plus, Curtea constată că cererea reclamantei vizând obligarea angajatorului la plata salariilor datorate până la reintegrarea efectivă, mijloc pe care Guvernul l-a prezentat ca fiind eficient, a fost respinsă de instanțele naționale, pe motiv că, deși între părți a existat un contract de muncă, acesta nu fusese confirmat în scris, întrucât părțile nu negociaseră salariul.

47. În plus, nimic nu dovedește, în speță, că executarea în natură ar fi fost imposibilă, astfel încât reclamanta să fie silită să transforme obligația inițială într-o obligație de natură pecuniară (*Cauza Roman și Hoge*, citată anterior). Condamnarea penală a debitorului atestă că instanțele interne au considerat că hotărârea judecătorească definitivă care îl obligase pe angajator la reintegrarea reclamantei putea încă să fie executată ca atare.

48. Pe baza elementelor menționate, Curtea consideră că, în cauză, autoritățile la care a făcut apel reclamanta în vederea executării hotărârii judecătorești definitive nu au luat toate măsurile care se puteau aștepta de la ele în mod rezonabil și că, în consecință, asistența pentru executarea hotărârii definitive favorabile reclamantei a fost total lipsită de eficiență.

49. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a decide că în prezenta cauză, prin pasivitatea lor, autoritățile naționale au privat-o pe reclamantă de un acces efectiv la justiție și nu au oferit nicio justificare valabilă pentru ingerința cauzată prin neexecutarea deciziei.

50. În consecință, în cauza a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

## **II. Asupra pretensei încălcări a art. 13 din Convenție**

51. În observațiile din 1 martie 2004, reclamanta a prezentat un nou capăt de cerere în fața Curții, în baza art. 13 din Convenție.

52. Reclamanta subliniază că în dreptul intern nu dispunea de un remediu efectiv în vederea executării hotărârii interne definitive dispunând reintegrarea sa. Ea repetă aceleași motive ca cele pe care le invocase în temeiul art. 6 alin. 1 din Convenție cu privire la dreptul de acces la justiție.

53. În plus, reclamanta afirmă că, în momentul faptelor, nicio cale de atac nu era disponibilă pentru a contesta rezoluția de neîncepere a urmăririi penale a Parchetului de pe lângă Judecătoria Deta, la data de 19 aprilie 2002, în favoarea lui S.D., și confirmată la data de 17 mai 2002 de prim-procurorul Parchetului.

54. Având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă pentru a analiza invocările formulate, Curtea nu a reținut nicio aparență de încălcare a art. 13 din Convenție.

55. În consecință, acest capăt de cerere este în mod vădit neîntemeiat și trebuie respins în temeiul art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

## **III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție**

56. În conformitate cu art. 41 din Convenție,



„În cazul în care Curtea declară ca a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. ”

#### **A. Prejudiciu**

**57.** Reclamanta solicită 170.000 euro, cu titlu de prejudiciu material pe care l-a suferit, reprezentând salariile pe care ar fi trebuit să le primească de la S.D. pe perioada 1 octombrie 1999 - 1 martie 2004. Ea consideră că valoarea salariului lunar pe care ar fi trebuit să-l primească este de 3.000-4.000 euro, asemeni persoanelor care exercită aceeași meserie în străinătate. În plus, ea subliniază că salariul medicilor a înregistrat o creștere considerabilă în ultimii 3 ani.

**58.** Referitor la prejudiciul moral, reclamanta solicita 50.000 euro, pe motiv că imposibilitatea respectării hotărârii judecătorești definitive i-a provocat un sentiment de umilință și de nesiguranță. În afară de aceasta, ea amintește ca în anul 2000 a făcut obiectul cercetărilor penale declanșate la cererea Direcției Județene de Sănătate Publică Timiș, care s-au soldat, la data de 3 noiembrie 2000, cu clasarea cauzei, ceea ce a contribuit la agravarea stării ei de frustrare.

**59.** Guvernul consideră că reclamanta nu-și dovedește afirmațiile cu privire la prejudiciul material în afara celui de natură salarială. El afirmă că prejudiciul nu poate consta decât, eventual, în salariile pe care reclamanta le-ar fi putut primi de la S.D., cu o valoare echivalentă cu salariul unei asistente medicale care ar fi lucrat în aceleași condiții. În plus, suma nu a fost stabilită prin nicio hotărâre judecătorească.

**60.** Referitor la prejudiciul moral, Guvernul consideră că acesta trebuie să fie consecința neexecutării hotărârii interne definitive vizând reintegrarea, și nu consecința altor proceduri judiciare. În plus, Guvernul a evidențiat faptul că valoarea daunelor solicitate cu acest titlu de reclamanta este excesivă și nejustificată.

**61.** Curtea amintește că o hotărâre constatând o încălcare antrenează pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a șterge consecințele astfel încât, în măsura posibilităților, să fie restabilită situația anterioară [Cauza *Metaxas împotriva Greciei* nr. 8.415/2002, paragraful 35, 27 mai 2004, și Cauza *Iatridis împotriva Greciei*, satisfacție echitabilă (GC), nr. 31.107/1996, paragraful 32, CEDO 2000-XI].

**62.** Curtea a constatat o încălcare a drepturilor reclamantei, prin neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive dispunând reintegrarea sa în funcție.

În consecință, Curtea consideră că reclamanta a suferit un prejudiciu moral și material și că acest prejudiciu nu este suficient compensat prin constatarea încălcării.

**63.** În aceste împrejurări, având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și statuând în echitate, astfel cum este prevăzut în art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantei 4.800 euro cu titlu de prejudiciu material și moral.

## **B. Cheltuieli de judecată**

64. Reclamanta solicită, de asemenea, 5.000 euro pentru cheltuielile de judecată ocazionate de procedura internă și de procedura în fața Curții.

65. Guvernul consideră că nu trebuie rambursate decât cheltuielile de judecată referitoare la procedura penală în care S.D. a fost condamnat pentru neexecutarea obligației de reintegrare. El amintește că aceste cheltuieli de judecată nu pot fi rambursate decât dacă au fost într-adevăr suportate de reclamantă și dacă au fost rezonabile în raport cu încălcarea constatată (acesta invocă, în special, hotărârile în Cauza *Cvijetic împotriva Croației* din 26 februarie 2004, paragraful 63, și în Cauza *Jasiuniene împotriva Lituaniei* din 6 martie 2003, paragraful 55). În plus, Guvernul constată că reclamanta nu și-a dovedit afirmațiile și solicită respingerea cererii ca fiind abuzivă în mod manifest.

66. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care dovedește caracterul real, necesar și rezonabil al valorii lor. În speță și luând în considerare elementele de care dispune și criteriile menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 100 euro cu titlu de cheltuieli ocazionate de procedura internă și o acordă reclamantei.

## **C. Majorări de întârziere**

67. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,  
CURTEA,  
ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe art. 6 alin. 1 din Convenție;

2. declară cererea inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 4.800 euro (patru mii opt sute euro) pentru prejudiciul material și moral, precum și 100 euro (o sută euro) pentru cheltuieli de judecată, plus sumele datorate cu titlu de impozit;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rata este egală cu rata dobânzii

pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

**5.** respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 23 iunie 2005, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

**Bostjan M. Zupancic,**  
președinte

**Vincent Berger,**  
grefier